ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Ἑλλάς, πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατὰ τὸ ἔτος 432 π. Χ., εἶχε πληθυσμόν, μαζὺ μὲ τὰ νησιά, 4.051.000 κατοίκων. Ἀπ' αὐτοὺς ἕνα ἑκατομμύριο καὶ πλέον ἦσαν δοῦλοι!

Ἡ Ἀττικὴ εἶχε πληθυσμὸν 253.000, ἡ Πελοπόννησος 890.000, ἡ Θεσσαλία 460.000, αἱ Κυκλάδες καὶ ἡ Εὔβοια 400.000, ἡ Στερεὰ Ἑλλὰς 416.000 καὶ ἡ Μακεδονία 400.000.

***

Μιὰ φορὰ τρεῖς κυρίες φιλονεικοῦσαν ποιὰ εἶνε ἡ ὡμορφότερη. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ περνοῦσε πλάϊ τους ὁ ποιητὴς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ὁ ὁποῖος ἦταν γνωστός τους. Ἄκουσε λοιπὸν τὴ φιλονεικία καὶ στάθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀφῆστε τὰ μαλώματα, γιατὶ καὶ ἡ τρεῖς σας εἶσθε ὡμορφες. Ἂν μάλιστα ἐρχόταν ὁ Πάρις γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν καλλονή σας, τὸ μῆλο θὰ τὸ ἔχοβε σὲ... τρία μέρη...

Ἡ κυρίες ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ χαρά, ποὺ τὸ ἄκουγαν αὐτό.

Καὶ ὁ Βαλαωρίτης ἐξακολούθησε:

—«....ὁ Πάρις θὰ ἔκοβε, εἴπαμε, τὸ μῆλο σὲ τρία ἴσα μέρη καὶ.... θὰ τὸ ἔτρωγε!»

***

Ὅταν, στὰ 1911, ἐξεράγη ὁ Ἰταλοτουρκικὸς πόλεμος καὶ οἱ δυὸ στόλοι ἀπόφευγαν νὰ συναντήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος ἔγραψε τὸ ἑξῆς σατυρικὸ ἐπίγραμμα γιὰ τοὺς παλληκαράδες ναυτικοὺς τῶν δυὸ ἐμπολέμων κρατῶν:

Ξεκινᾶνε οἱ Φρατέλλοι
στ' Ἀφρικανικὰ νερά,
μ' ὁδηγίες ἐνσφραγίστους
καὶ καράβια φοβερά.

Ξεκινάει κι' ἡ ἀρμάδα,
ἀπ' τῆς Πόλης τὸν λιμένα,
μ' ὁδηγίας ἀσφραγίστους
καὶ καράβια... σ φ ρ α γ ι σ μ έ ν α.

***

Ἐρωτοῦσαν μιὰ φορὰ τὸν μακαρίτη Κανελλίδη τῶν «Καιρῶν», τί εἶνε ὀδοντοϊατρός.

— Ἕνας ποὺ τρώει μὲ τὰ δόντια τῶν ἄλλων! ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος δημοσιογράφος.

— Καὶ γιατρός; τὸν ρώτησαν.

— Ἕνας ποὺ εἶνε καλὰ ὅταν οἱ ἄλλοι εἶνε ἄρρωστοι!...

***

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεόδωρος Ἀφεντούλης ἐφοροῦσε πάντοτε ἕνα μανδύα ποδήρη καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ὀζώδη ράβδο.

Τὸ λαμπὸ του τὸν ἔδενε συχνὰ μὲ ποικιλόχρωμο περιλαίμιο, ἦταν δὲ πάντοτε σκεπτικὸς καὶ ἀφηρημένος.

Ὁ Ἀφεντούλης ἐδίδασκε πάντοτε Φαρμακολογία στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὶς 12 τὸ μεσημέρι ὡς τὴ μία. Ἐπειδὴ δὲ κατοικοῦσε στὸν Πειραιᾶ, παρακάλεσε ἕναν φοιτητὴ, Βαλτῆν ὀνομαζόμενο, ὅταν πλησιάζῃ ἡ ὥρα μία νὰ τοῦ κάνῃ σημεῖο ἀπὸ τὴ θέσι του.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο πολλὲς φορὲς ὁ Ἀφεντούλης, ἐνῶ βρισκόταν στὴ ρύμη τοῦ λόγου του, διέκοπτε ἄξαφνα τὸ μάθημα γιατὶ ἔβλεπε τὸ συνθηματικὸ σημεῖο τοῦ Βαλτῆ. Ἀναφωνοῦσε λοιπόν:

— Καὶ τοῦ Βαλτῆ ἐπινεύοντος, διακόπτεται, κύριοι, ἡ συνεδρία... Κι' ἄφηνε τὸ μάθημα κι' ἔφευγε.

Ὁ ἀφηρημένος!... Φοντάν, ἀπαυδησιμένη πλέον νὰ τὸν περιμένῃ, εἶχε ξαπλωθῆ καὶ... λαγοκοιμόταν!...

Ὁ Ἀμπὲρ τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα... Τέλος γονάτισε μπρὸς στὴν κοιμωμένη οἰκοδέσποινα καὶ, μὲ πολλὴ προσοχή, ἄρχισε νὰ σύρῃ τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὴ λαβή, ἡ ὁποία ἐξεῖχε κάτω ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς κυρίας ντὲ Φοντάν.

— Ἂν μ' ἔβλεπε τώρα κανείς, σ' αὐτὴ τὴ στάσι, συλλογιζόταν ὁ Ἀμπέρ, τί θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ!...

Μὲ τὰ πολλά, τέλος πάντων, κατόρθωσε νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθί του. Μόνον τὸ σπαθὶ ὅμως, χωρὶς τὴ θήκη... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἴδια δουλειά... Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ξύπνησε καὶ ἡ κ. Φοντάν, ἡ ὁποία, βλέποντας μπρός της ἕναν ἄνθρωπο μὲ ἐξάλλη φυσιογνωμία καὶ μ' ἕνα γυμνὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ ζητῶντας βοήθεια!...

Τὸ τί ἐπακολούθησε, τὸ φαντάζεσθε. Ἀναστάτωσις, φασαρία, ἐξηγήσεις καὶ γέλια ἀσυγκράτητα.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΙΖΕΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Ὁ μαθηματικὸς Ἀμπὲρ καὶ ἡ γκάφες του. Στὸ γεῦμα τοῦ κ. Πρυτάνεως. Τὸ σκανδαλῶδες σπαθί. Πῶς τὸ τρύπωσε στὰ μαξιλάρια. Μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Ἀμπέρ... βυθίζεται σὲ συλλογισμούς. Κι' ἡ κ. Πρυτάνεως... κοιμᾶται! Τὸ σπαθί, πάντοτε τὸ σπαθί. Γονατιστὸς πρὸ τῆς κ. Φοντάν. Ἡ ἀναστάτωσις. Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Συνεχίζουμε σήμερα τὰ ἀνέκδοτα τῶν μεγάλων ἀφηρημένων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετὰ ἐδημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο:

Στὴν ἀφηρημάδα ὑπερέβαινε ὅλους τοὺς συναδέλφους του ὁ μέγας μαθηματικὸς Ἀμπέρ.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἄπειρα ἀνέκδοτα γιὰ τὴν μέχρις ἐξωφρενισμοῦ ἀφηρημάδα τοῦ διασήμου αὐτοῦ σοφοῦ. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα εἶνε τὸ ἑξῆς:

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἐκλογή του ὡς μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Ἀμπὲρ ἔλαβε πρόσκλησι γιὰ κάποιο ἐπίσημο δεῖπνο ποὺ ἔδινε ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. ντὲ Φοντάν. Ὁ διάσημος μαθηματικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν διόλου κοσμικός, δὲν ἤξερε τί κοστοῦμα νὰ φορέσῃ. Κάποιος φίλος του τὸν συμβούλευε τότε νὰ φορέσῃ τὴν ἐπίσημη στολὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Ὁ Ἀμπὲρ ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ αὐτή, μὰ ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι τοῦ κ. ντὲ Φοντάν, πρόσεξε ὅτι ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ποὺ φοροῦσε τὴ στολή. Γιὰ νὰ μὴ νομίσουν λοιπὸν πὼς τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀπὸ κενοδοξία καὶ ψευτοπερηφάνεια, σκέφτηκε νὰ ἀπαλλαγῆ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸ σπαθὶ ποὺ φοροῦσε μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ καλεσμένοι πρόσεχαν ἀλλοῦ, ἔβγαλε μὲ τρόπο τὸ σπαθὶ μὲ τὴ θήκη του καὶ τὸ τρύπωσε πίσω ἀπὸ τὰ μαξιλάρια ἑνὸς καναπέ.

Σὲ λίγο ἐκάθησαν στὸ τραπέζι. Ὁ Ἀμπὲρ αἰσθανόταν πιὸ ἄνετο τώρα τὸν ἑαυτό του καὶ εἶχε ξανάβρει τὸ κέφι του. Μετὰ τὸ δεῖπνο ὅμως, ὁ ἀδιόρθωτος ἀφηρημένος, ἀτεμονώθη σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἀφοσιώθηκε... στὴ λύσι διαφόρων προβλημάτων!

Ἐντωμεταξὺ ἡ ὧρες περνοῦσαν, καὶ σὲ λίγο οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Στὸ τέλος δὲν ἔμειναν στὸ σαλόνι παρὰ μόνο ὁ μαθηματικός, βυθισμένος πάντα στὶς σκέψεις του, καὶ ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία εἶχε καθήσει σιωπηλὴ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τὸν περίμενε νὰ τελειώσῃ, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ τὸν διακόψῃ.

Ἐπέρασε ἔτσι... κάμποση ὥρα! Τέλος ὁ ἀκαδημαϊκὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ... ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Προηγουμένως ὅμως ἔπρεπε νὰ φορέσῃ τὸ σπαθί του... Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ παντοῦ γιὰ νὰ τοῦρῃ. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ντροπὴ καὶ τὸν τρόμο τοῦ ἀφηρημένου μας, ὅταν ἀντελήφθη πὼς τὸ σπαθί του βρισκόταν κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἡ κυρία ντὲ

Ἀφοῦ τὰ ἔκαμε ὅλα αὐτὰ ὁ Ἀμπὲρ, ἐπῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔπαθε τὴ μεγάλη ἀφηρημάδα καὶ ἔμεινε ἀκίνητος ἀπὸ τὴ μέση ὡς τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἡ κυρία του ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὴ ντροπὴ ποὺ ἔπαθε ἡ ἀγαπημένη σύζυγός του.

Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ὁ Ἀμπὲρ ἔγινε ἀφόρητος γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ἀποφασίζει νὰ χωρίσῃ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ ἀποσυρθῆ σὲ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι μὲ τὴ μητέρα του.

Ἡ κυρία ντὲ Φοντὰν ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κυρία Ἀμπὲρ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Ἡ κυρία Ἀμπὲρ ἐκλαίει πικρὰ καὶ ἀναφέρει τὴν ἀφηρημάδα τοῦ ἀνδρός της ἕνα ἀνέκδοτο ἀκόμη, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνέκδοτα ποὺ ἔχει ἡ μνήμη τῆς γιὰ τὸν ἄνδρα της.

Ἡ κυρία ντὲ Φοντὰν ἀκούει τὴ διήγησι τῆς κυρίας Ἀμπὲρ καὶ ἀποφασίζει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἡ ἴδια τὴν ἑπομένη μέρα, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ.